NN 46/2021 (30.4.2021.), Presuda i Rješenje Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-293/20-11 od 16. ožujka 2021.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

i

RJEŠENJE

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mire Kovačić, predsjednice vijeća, Biserke Kalauz i Lidije Vukičević, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika – specijalista Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d., Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine N. K., N. K., koju zastupa opunomoćenik D. Š., odvjetnik u Z., na sjednici vijeća održanoj 16. ožujka 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje dopunskog rješenja tuženika: klasa: UP/I-344-03/19-11/438, urbroj: 376-05-3-20-20 od 28. srpnja 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova odgovora na tužbu.

III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi, Općini N. K., nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 30 dana od dana dostave ove presude.

IV. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

riješio je

Odbija se prijedlog tužitelja za odgodni učinak tužbe.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporavanog dopunskog rješenja tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Općine N. K. navedenima u potvrdi B.-p. ž., Općine N. K., Jedinstvenog upravnog odjela, klasa: 940-06/20-01/01, urbroj: 2178/20-01-01-20-7 od 2. lipnja 2020., koja je sastavni dio ovog rješenja, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, broj:49/2019 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanja svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog rješenja.

Točkom II. izreke rješenja utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. ovog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu.

Točkom III. izreke rješenja utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela N. G., Općinskog suda u Slavonskom Brodu, ili podredno Odjelu za katastar nekretnina N. G., dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (»Narodne novine« 152/11., 151/14. i 95/17.).

Točkom IV. izreke rješenja utvrđeno je da Općina N. K. ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz ovog rješenja od 12. ožujka 2020.

Točkom V. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od osam dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i Općini N. K.

Točkom VI. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od deset dana od primitka ovog rješenja platiti Općini N. K. naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu godinu. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena.

Točkom VII. izreke rješenja naloženo je Općini N. K. omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Protiv rješenja tuženika tužitelj podnosi tužbu radi bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi u bitnom navodi da u konkretnom slučaju tuženik nije imao osnove za donošenje dopunskog rješenja jer je riječ o novom postupku pred tuženikom, pokrenutim novim zahtjevom Općine N. K. od 3. lipnja 2020., slijedom čega tuženik može utvrditi obvezu tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta isključivo od dana podnošenja novog zahtjeva. Naglašava da je po zahtjevu Općine N. K. od 11. studenoga 2019. tuženik donio rješenje od 16. ožujka 2020. Iz navedenoga tužitelj zaključuje da je donošenjem rješenja tuženika od 16. ožujka 2020. riješeno o pravima i obvezama tužitelja i Općine N. K., kao stranaka u postupku čime je upravni postupak pred tuženikom okončan. Da bi upravno tijelo imalo osnove donijeti dopunsko rješenje u istom upravnom postupku, nužno je, prema tvrdnji tužitelja, da ranijim rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka. Smatra da je tuženik u konkretnom slučaju riješio pitanja koja nisu bila predmet upravnog postupka u kojemu je doneseno prvotno rješenje tuženika. Ističe da je prema članku 5. stavku 2. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Pravilnik), podnositelj zahtjeva dužan prije okončanja postupka dostaviti dokaz o vlasništvu odnosno dokaz da je upravitelj općeg dobra za koje traži naknadu. Navodi da je u konkretnom slučaju osporavanim rješenjem tuženika odlučeno o pravima i obvezama tužitelja i Općine N. K. tek nakon podnošenja novog zahtjeva, nakon što je Općina dostavila dokaze o vlasništvu nekretnina. Zaključuje da dokaz o vlasničkopravnom statusu predmetnih nekretnina Općina nije dostavila u tijeku upravnog postupka koji je okončan ranijim rješenjem tuženika, slijedom čega te nekretnine ne mogu biti predmetom dopunskog rješenja, već se u odnosu na njih mora voditi zaseban upravni postupak. Mišljenja je da je osporavanim dopunskim rješenjem tuženik postupio protivno članku 40. stavku 2. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, 47/09.- ZUP) kojim je propisano da se postupak koji se pokreće na zahtjev stranke smatra pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke javnopravnome tijelu. Ističe da tuženik nije dao nijedan valjani razlog zbog čega zahtjev Općine N. K. od 3. lipnja 2020. smatra zahtjevom za donošenje dopunskog rješenja, a ne novim zahtjevom. Tužitelj nadalje smatra da je donošenjem osporavanog rješenja suprotno ZUP-u i Pravilniku, tuženik Općini N. K. neosnovano priznao pravo na naknadu za pravo puta za razdoblje u kojemu ne postoji tužiteljeva obveza plaćanja naknade. Poziva se na članak 5. stavak 4. Pravilnika koji propisuje da tuženik utvrđuje godišnju naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva podnositelja. Da je tuženik u konkretnom slučaju postupio u skladu s mjerodavnim propisima, kao dan početka naplate naknade za pravo puta utvrdio bi dan podnošenja zahtjeva, 3. lipnja 2020., a ne 12. ožujka 2020. Tužitelj zaključno ističe da se naknada za pravo puta plaća isključivo vlasniku odnosno upravitelju nekretnine koji može dokazati svoje pravo vlasništva odnosno upravljanja. Smatra da u slučaju nekretnina za koje se vlasničkopravni status u postupku pred tuženikom dokazuje potvrdama ili odlukama nadležnih tijela nakon provedenog prvobitnog upravnog postupka i donošenja »prvobitnog rješenja tuženika«, datumom od kojega je moguće dokazati izvanknjižno vlasništvo valja smatrati datum izdavanja takve potvrde odnosno odluke. U razdobljima koja prethode potvrdi ili odluci podnositelj zahtjeva nije imao dokaz o vlasništvu. Predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva i poništavanje osporavanog dopunskog rješenja tuženika.

Tužitelj je predložio da sud odgodi izvršenje osporavanog rješenja do donošenja pravomoćne odluke u ovom upravnom sporu.

Prijedlog obrazlaže tvrdnjom da bi izvršenjem osporavanog rješenja isplatio zainteresiranoj osobi naknadu za razdoblje za koje ona nema pravo na naknadu te da bi mu izvršenjem osporavanog rješenja nastala šteta. Tvrdi da bi generalnom primjenom i daljnjom provedbom takve prakse tuženika nastala daljnja i nepopravljiva šteta, kako za tužitelja, tako i za bilo kojeg drugog infrastrukturnog operatora na kojega bi se primijenilo isto pravno tumačenje prilikom donošenja nezakonitih dopunskih rješenja o utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom ističe da je praksa donošenja dopunskih rješenja u slučajevima kao što je konkretni potvrđena kao zakonita nizom presuda ovoga Suda. Među ostalim, poziva se na presude poslovni broj: UsII-188/19, UsII-387/19 i UsII-302/19 kojima su odbijeni tužbeni zahtjevi za poništenje dopunskih rješenja tuženika. Ističe da je razlog donošenja dopunskog rješenja u konkretnom slučaju činjenica što rješenjem od 16. ožujka 2020. nisu riješena sva pitanja u vezi s predmetnom upravnom stvari. Navedenim rješenjem utvrđen je infrastrukturni operator i određena naknada za pravo puta u odnosu na nekretnine za koje je na temelju dostavljenih dokaza utvrđeno da su u vlasništvu Općine. O ostalim nekretninama obuhvaćenim Elaboratom o pravu puta, na kojima se cijelo vrijeme nalazi EKI tužitelja, a za koje Općina nije dostavila dokaz o vlasništvu, nije riješeno tim rješenjem. Općina je 3. lipnja 2020. dostavio dokaze o